

henvendt paa; men jeg er ikke i Stand til at se, hvorledes Ministeren skulde løse den Opgave, som i saa Henseende lægges til ham, nemlig at affkaffe Billethoueriet. Det er blevet sagt, at det er nogle Enkelte, som faae en stor Del af Billetterne. Saavidt jeg er underrettet, skal der være en Bestemmelse for, at den Enkelte, som henvender sig for at købe, ikke maa faae mere end et begrændset Antal Billetter. Men selv om en saadan Bestemmelse findes, er det jo klart nok, at derved forhindrer man ikke dette Salg af Billetter, idet den Paagjældende, som vil gjøre en Industri deraf, blot behøver at anskaffe sig saa mange flere Fuldmægtige, og da Billethæftereren ikke kan se, at alle disse Billetter vandre sammesteds hen, saa vil han kunne faae et ubegrændset Antal Billetter paa denne Maade, uden at jeg er i Stand til at se, hvorledes det Offentlige skulde kunne forhindre det. Derfor man vil forhindre Billetternes Salg uden for Theatret, og den hele Trafik, som kaldes Billethoueriet, vil der kun være eet Middel dertil: at stille Billetterne paa Navn, men derved kan der jo ikke være Tale. Saa længe de have den Form, som de nu have, og som de nødvendigvis maa have, nemlig at Hænderne af Billetterne ere berettigede til at overvære Forestillingen, er det menneskelig umuligt at forhindre, at disse Billetter blive Gjenstand for Omsætning. Forbud mod Billethoueri kan umulig drives videre end dertil, at Følbydelsen ikke maa ske paa offentlig Gade, hvorimod der ikke i Lovgivningen, saaledes som den nu opfattes, er noget Forbud imod, at Afhændelse sker i Lokaler nærvæd Theatret; der kan den ske aldeles usforstyret. Nu er jeg aldeles ude af Stand til at se, hvilken Fordel Publikum skulde have deraf. Jeg er, som sagt, ude af Stand til at se, hvorledes den høitærede Minister skal kunne forhindre denne Omsætning, og det vilde forekomme mig naturligt, om de, der rette saa stærke Angreb paa Ministeren i denne Sag, ogsaa anviste et praktisk Middel til at forhindre, at Billethæftet gjøres til en Næringsvei for Private. (En Stemme: Midlet er ikke saa vanskeligt.) Ja, det vil jo vise sig, hvor let det er at finde det. Dernæst er der en anden Omsætningsdighed, som jeg skal tillade mig at fremdrage, og det er den, at efter min Formening er Billethoueriet til Gavn saavel for Theatret som for det uformuende Publikum, og denne min Sætning skal jeg nu tillade mig nærmere at begrunde. Der var en Tid, som den høitærede Minister ogsaa hentydede til, da Billethoueriet trivedes i endnu høiere Grad end nu, navnlig derved, at Logerne udhøfres. Den Tid faldt sammen med mine Drengaar, og jeg benyttede meget hyppig den Udgang til at komme i Theatret, som derved tilbødes mig. Da mine Lomme penge nemlig ikke strakte til for at købe en Billet til den sædvanlige Pris, maatte jeg ty til Sølene, og jeg er mangen Gang kommen i Theatret for 1 Mark,

navnlig naar Mozarts Operaer, som den Gang ikke stode i høi Pris, gik over Scenen. Jeg mindes saaledes at have hørt Don Juan for 1 Mark; jeg spurgte en Gang en af mine Kammerater, hvorledes dette i det Hele kunde gaa til, idet jeg mente, at det dog maatte være en ødelæggende Forretning for Billethæfterne, al den Stund jeg aldrig købte Billetter til sædvanlig Pris, men fik dem langt derunder. Jeg tror derfor, at naar man skal bedømme den Indflydelse, Billethoueriet har paa Theatret og paa de Uformuende, saa bør man ikke tage udelukkende Hensyn til de Tilfælde, hvor Billethouerne selge til Priser, der ere høiere end de sædvanlige. Billethoueriet er jo nemlig baseret paa de Vedkommendes egen Nisik. Saa fremt Beregningen slaar til og Besøget bliver meget stort, saa gjøre de sig en Fordel, men viser Beregningen sig at være forkert, saa maa de slaa deres Billetter løs for, hvad de kunne faae for dem, saa at Publikum altsaa faar Leilighed til at overvære Forestillingen for en Pris, der er under den sædvanlige. Tænker man sig altsaa en Ringenes Tilstand, hvor Billethoueriet er fuldstændig tilintetgjort eller effektivt forhindret, saa vil ogsaa det Resultat være indtraadt, at man aldrig vil kunne komme i Theatret for en billigere Pris end den sædvanlige. Er nu Forestillingen af den Art, at den ikke udøver stærk Tiltrækning, saa vil Theatret ved saadanne Leiligheder for en stor Del staa tomt. Men nu er der Intet mere ødelæggende for Theatrets Virksomhed og Skuespillerens Præstationer, end at Theatret staa tomt, og naar der nu findes en Industri, som til den ene Side bevirker, at Folk, der sætte en Forsængelighed i — som min ærede Nabo (Octavius Hansen) før sagde — at se den første Forestilling, faae Lov til at betale denne Forsængelighed gennem en høiere Pris, medens den til den anden Side bevirker, at Folk ogsaa ofte kunne købe Billetter under den sædvanlige Pris, saa vil deraf fremgaa den Mulighed, at Theatret altid er jevnt fuldt ikke blot til de Forestillinger, der i høi Grad tiltrække Publikum, men ogsaa ved saadanne Forestillinger, der udøve en mindre Tiltrækningskraft, og Betydningen deraf for Skuespillerne og deres Præstationer og derved gennem indvirkte paa Theatret, kan man ikke sætte høit nok. Enhver vil endvidere kunne bekræfte, at det forholder sig saaledes med Theaterbesøg, at, naar man i lang Tid ikke har været i Theatret, saa føler man ingen Trang til at gaa derhen, men naar man, som man siger, først har faaet Blod paa Tanden, saa føler man Lust til at komme der igjen, og derfor har den Ordning, som gjør, at Folk for en billig Betaling, nemlig ved Sjouernes Hjælp, kunne komme i Theatret, sin Betydning. Gave Folk saaledes en Gang kunnet faae en Billet for 1 Mark, saa har dette den Indflydelse paa dem, at de maatte snart igjen gaa forbi Sjouerne for at se, om der ikke igjen skulde være Leilighed til at komme der for en saa billig Pris, og til-